

FOERT!

Foert!

Frank Pollet

FOERT!
Frank Pollet
www.frankpollet.be

Een uitgaaf van VerPo vof

Eerste druk 2005
Tweede druk 2021

Coverbeeld AaronAmat

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden
overgenomen zonder de nadrukkelijke toestemming van de
uitgever.

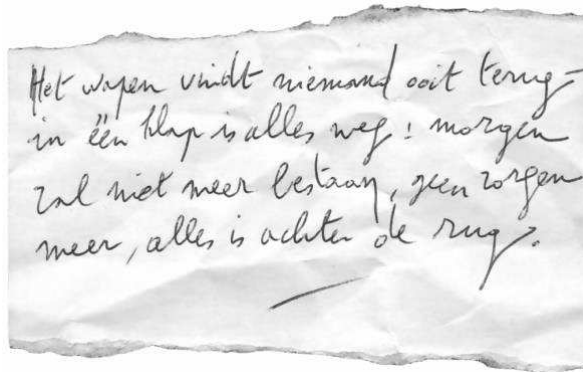
EEN

Mijn papa werd gisteren opgepakt door de politie. Hij wordt verdacht van moord.

Op mijn mama.

Een maand of vier geleden reden mijn mama en papa tegen een boom. Ze waren laat teruggekomen van een feestje. Mijn papa zat aan het stuur. Of hij te hard gereden heeft, of hij misschien gedronken had, hij heeft er totnogtoe niet over gepraat. Mijn papa lag bewusteloos in de auto en mijn mama was helemaal door de voorruit geslingerd.

In een van papa's broekzakken vond de politie een briefje. Daarop stond een versje waarvan nog steeds geen mens de boodschap snapt:

Het wipen vindt niemand ooit terug
in 'en blip is alles weg: morgen
zal niet meer bestaan, geen zorgen
meer, alles is achter de rug.

Het is geschreven in het handschrift van mijn papa. Hij zegt dat mama het hem had gedictieerd, die avond na dat feestje. Mama had

eerst een deel van de route gereden. Na een tijdje had papa het stuur overgenomen en was mama al heel gauw in slaap gevallen.

Papa beweert dat mama tijdens het rijden hem dit versje had gedictreed. Hij had het vreemd gevonden, maar er geen vragen over gesteld.

De politie gelooft hem niet. Ze denken dat hij het zelf bedacht heeft. Mijn papa die gedichten schrijft, tjonge! Mochten ze hem kennen, zouden ze beter weten.

Denk ik.

Weten doe ik het allang niet meer.

Ik denk elke dag aan het briefje.

En aan mama, natuurlijk. Mijn broertje Mario en ik hadden zo'n lieve mama. Ze had een zachte stem en een lach die ons gelukkig maakte.

Ik probeer me voor te stellen hoe ze daar lag. Een eind voor onze auto. Helemaal bebloed...

Ik heb het papa niet durven te vragen, maar misschien hebben ze nog wel gelachen niet lang voordat ze op die boom zijn geknald...

Misschien hadden ze plannen...

Maar het zou natuurlijk ook wel kunnen dat ze net ervoor nog hadden ruzie gemaakt...

Jenny, papa's vriendin, loopt de hele dag nukkig rond. Af en toe zit ze stilletjes te huilen in een hoekje. Ze doet wel haar best om het ons naar onze zin te maken, maar ze kan mama toch niet vervangen.

Ik vond trouwens dat papa wel héél snel een nieuwe vriendin had. Hij had ook al bijzonder gauw het huis verkocht dat ze verhuurden, en waarin mama woonde voordat ze met hem trouwde.

*Papa deed er heel nuchter over: hij had het geld hard nodig.
Het zal wel, zeker?*

*Bij Jenny krijg ik het woord 'mama' niet over mijn lippen. Jenny valt best mee, dat wel. Maar ze is onze mama niet, onze mama is dood. Mario kan het wel, Jenny mama noemen. Hij doet maar.
Jenny zegt dat papa voorlopig niet uit de gevangenis mag. Hij had geweend toen ze hem daar had bezocht. Ik heb mijn papa nog nooit zien wenen. Ook niet toen moemoe stierf. Ik heb toen wel geweend, zo'n lieve oma. Een echte schat. Ik kon met haar over alles praten.
Alles.
Waarom moet ik nu aan moemoe denken?*

TWEE

moemoe praat moeilijk.
ze ligt al wekenlang in bed.
ze is heel mager.
de dokters zeggen dat ze niet lang meer zal leven.
mama weent bijna voortdurend.
papa niet.
die zegt dat mama niet moet wenen.
en dat moemoe een mooi leven heeft gehad.
wat is dat, een mooi leven?
ik vind het allemaal maar raar.
veel ooms en tantes komen op bezoek.
sommigen heb ik nog nooit gezien.
ze doen heel kinderachtig tegen me.
tante maria houdt haar gezicht altijd heel dicht tegen het mijne.
ze fluistert dat ik niet verdrietig moet zijn.
dat moemoe vast naar de hemel gaat.
ik vind dat tante maria's adem stinkt.

mama en papa maken de laatste tijd dikwijls ruzie.
papa slaat dan met de deuren en gaat naar het café.
dan komt hij heel laat thuis en maakt hij veel lawaai op de trap.
ik vind dat niet leuk.

de dokters hebben gezegd dat moemoe zeker niet lang meer te
leven heeft.
en dan?

DRIE

De bel rinkelde opvallend hard, vond Miet. Misschien kwam het doordat ze maar net op tijd op school kwam en ze vlak onder het gerinkel stond.

Op de speelplaats viel haar de bekende onrust op van de jongsten die zo snel ze konden in rijen gingen staan. De anderen deden het wat kalmer aan. Die bleven eerst nog de laatste nieuwtjes uitwisselen.

‘Hoi’, zei Miet.

Kitty en Pier knikten flauw.

‘Hoi’, herhaalde Miet.

Kitty en Pier haalden de schouders op.

‘Zeg, jullie zijn ook sympathiek vanmorgen! Zeker met twee verkeerde benen uit bed gestapt of wat?’ snauwde Miet.

Het leverde haar een uitbrander op van hun leraar.

‘Ook goedemorgen’, mompelde ze.

In de klas ging alles zijn gewone gangetje. Maar toch merkte Miet dat er iets aan de hand was. Of verbeelde ze zich enkel dat niemand echt naar haar keek. Dat niemand iets in haar richting fluisterde. Dat de leraar haar negeerde, of haar afsnauwde wanneer ze iets zei. Miet begreep het niet, maar ze besloot te zwijgen en af te wachten.

Tijdens de speeltijd wist ze algauw wat er loos was. Toen ze tegen Paul, een macho uit de andere klas, zei dat ze zijn paarse broek wel tof vond, draaide die zich met zijn rug naar haar. Miet hoorde hem iets zeggen tegen de jongens in zijn buurt. Ze begonnen allemaal te

lachen, draaiden zich om en wandelden van haar weg. Eén van hen keerde zich nog even om en riep dan: 'Moordenaarsdochter!'

Het sneed als een vlijmscherp mes in haar hart.

Moordenaarsdochter!

Miet had het goed gehoord. Die jongen had dat zomaar gezegd, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Alsof hij riep: 'Tot morgen!' of 'Hallo!' of zo. Alsof het om een futiliteit ging, een kleine mededeling zomaar even tussendoor.

Miet slikte. Ze stond perplex. Uit de duizenden woorden die ze zou kunnen zeggen, wist ze er geen enkel te kiezen. Het was alsof alle lucht uit haar longen gepompt was, alle speeksel uit haar mond verdampt. Ze hapte naar adem. Ze slikte. In haar hoofd tolde een carrousel van wervelende gedachten, maar niet één pasklare repliek.

Ze draaide zich om. Daar stonden haar klasgenoten. Op een rij. Miet kon nog net zien hoe Nancy, haar beste vriendin, haar mond in een ernstige plooi trok. Weer ging een pijnscheut door Miets hart. Dus ook Nancy... Haar beste vriendin heulde mee met de bende, bewandelde het makkelijkste pad. Dat van de kudde.

Miet stapte op haar vriendin af.

De jongens in Nancy's gezelschap riepen meteen: 'Ho-oh!' en zetten spottend mee met Nancy een stapje achteruit.

Miet was Nancy nu tot op één pas genaderd. Ze keek haar vriendin recht in de ogen en zei: 'Als je iets te zeggen hebt, zeg het dan!'

Miet zag Nancy slikken.

'Zeg het dan! Zeg het recht in mijn gezicht!'

Het bloed trok weg uit Nancy's gezicht.

'Zeg het dan! Nu!'

Nancy's neusvleugels trilden. Ze opende haar mond, maar sloot hem weer en draaide zich weg van Miet. Die trok ruw aan Nancy's schouder.

Met een ruk waren beide meisjesgezichten nog slechts een vuistdikte van elkaar verwijderd. Nancy's hoofd had de kleur van een volrijpe tomaat.

'Zeg het dan!!' schreeuwde Miet, zodat speekselbelletjes op Nancy's wangen terecht kwamen.

Nancy draaide haar gezicht weg en fluisterde: 'Sorry, Miet, maar ik mag van mijn mama niet meer omgaan met jou... met eh... de dochter van eh... een moordenaar.'